

[Hauch.]

hvor jeg har min nærmeste Tilknytning, og jeg finder Anledning til at minde om, at dette Standpunkt inden for de landøkonomiske Foreninger ikke er noget nyt Standpunkt. Den højtærede Indenrigsminister vil utvivlsomt kunne genkalde i sin Erindring Forhandlinger, som den højtærede Minister deltog i sammen med Repræsentanter for de landøkonomiske Foreninger, da vi i 1931 fik den første Kriselov, til hvis Gennemførelse Venstre ikke medvirkede, idet den hvilede paa et Princip, som vi var imod. Dersom den højtærede Indenrigsminister kan erindre dette, vil det ogsaa staa ham fuldkommen klart, at den Forsamling, der repræsenterede De samvirkende danske Landboforeninger ved den Lejlighed, havde netop denne Opfattelse med Hensyn til Tilskudsformen.

Den højtærede Indenrigsminister siger, at Forrentningsbyrden bliver større for Landbruget, naar dette Lovforslag gennemføres. Ja, man skal jo høre meget, før Ørene falder af. Naar vi ser helt nøgternt paa dette Forhold, sker der dog det, at Landbruget faar en Udsættelse med Betalingen og en økonomisk Lettelse, der ganske vist er grumme ringe; det er vel nærmest af, hvad skal jeg sige: taktisk-økonomiske Hensyn, man er gaaet med dertil. Hvad Debitorerne slipper for at svare, er kun Renten af det Beløb, som Henstanden andrager i de første 3 Aar, men det vil dog næppe være muligt at gøre dem forklarligt, at det, der sker her, er en Forøgelse af Gældsbyrden. (Afbrydelse af *Indenrigsministeren*). Naar man faar en Udsættelse med Betalingen af noget, man skylder væk, kan jeg ikke se, at man derved faar en forøget Gældsbyrde. Den højtærede Indenrigsminister har Ret i, at efter de første Samtaler, der førtes om dette Forhold, skulde der ikke finde nogen Forrentning Sted af det Beløb, man fik Udsættelse med. Det er ganske rigtigt, og det har jeg ogsaa tilladt mig at gøre Rede for. Jeg har i det hele taget bestræbt mig for i denne vanskelige Sag paa det mest minutiøse at gøre Rede for, hvordan Forholdet har ligget, og hvordan Forhandlingerne har været ført.

Den højtærede Indenrigsminister rettede til Slut nogle personlige Bemærkninger til mig om min Stilling, om min Virksomhed, om den Placering, jeg har her i Rigsdagen og uden for Rigsdagen saavel som i mit Parti. Jeg forstaaer ikke, hvortil disse Bemærkninger skal tjene, men jeg kunde jo

forstaa, at det var den højtærede Ministers Hensigt at sige til mig: Ja, naar du ikke fuldt ud kan faa din Vilje i et Spørgsmaal, som du arbejder med, saa maa du opgive Arbejdet, saa maa du ikke gaa paa Overenskomst med nogen Anskuelse i den Henseende. Jeg føler mig fuldkommen overbevist om, at en nøgtern Bedømmelse af hele denne Sags Forløb vilde falde saadan ud, at jeg for mit personlige Vedkommende udmærket vilde kunne være tjent dermed, og det ønsker jeg at sige til den højtærede Minister klart og tydeligt. Jeg ved ikke, om den højtærede Minister med sine Udtalelser vilde antyde, at jeg burde have forladt mit Parti. Jeg minder den højtærede Minister og det høje Ting om, at til Trods for de Anskuelser med Hensyn til Renteproblemet, som det ikke er mit Parti ubekendt, at jeg har, har mit Parti valgt mig til sin Ordfører. Det vilde derfor være en mærkelig Maade at optræde paa rent politisk, om jeg havde taget andre Konsekvenser i denne Sag end dem, jeg har taget, og det maa maaske være mig tilladt ved samme Lejlighed at sige til den højtærede Indenrigsminister, at dersom jeg havde taget de Konsekvenser, som er de eneste, han i saa Henseende kan hentyde til, vilde det altsaa sige, at jeg havde maattet forlade det Arbejde, jeg stod i, hvilket slet ikke vilde falde sammen med de Anskuelser, jeg har. Den højtærede Indenrigsministers personlige Bemærkninger til mig om min Stilling i saa Henseende vil jeg derfor — det føler jeg mig ganske overbevist om — kunne skænke ham.

Buhl: Det siges, at der ikke i Fællesudvalget er foregaaet noget, der kunde berettigede mig til at sige, at de Konservative har vist sig at være strenge Herrer over for Venstre i denne Sag. Jeg finder imidlertid, som nævnt, at naar der fra Venstres Side blev fremsat Anmodning om Fællesudvalg, naar man ikke blot her, men ogsaa i Folketinget gennem Venstres ærede Formand og Ordfører tilkendegav Forhandlingsvilje, og naar derefter det første, der skete, efter at vi var kommet i Fællesudvalg, var, at saa saare et Spørgsmaal kom frem, sagde de Konservatives Ordfører: Saadan staaer der jo i Forslaget, saadan er vi blevet enige om — saa maatte jeg have Lov til at gaa ud fra, at man ikke fra Venstres Side kunde komme nogen Vegne over for de Konservative. Men det er jo muligt — det tør jeg naturligvis ikke bestride —, at man fra Venstres Side selv inderst inde er saa ud-